

Αθωνική

ΙC ΧC
NI KA

ΜΑΪΟΣ 2002 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 89

Πολιτεία

**“Ο,τι
θέλει
ὁ λαός,
τό θέλει
καί
ὁ
Θεός**

Αγαθόν τό ἐλπίζειν ἐπί τῷ Κυρίῳ. Δέν μπορεί νά γίνη κανεῖς ἄρχοντας, ἂν ὁ Θεός δέν τό ἐπιτρέψῃ. Δέν ξέρομε ἂν εἶναι καλό ἤ δέν εἶναι καλό, ἐμεῖς τό “δεχόμεστε” γιά τόν λαό, ἐπειδή ὁ λαός τό θέλει.

Τό ἴδιο καί γιά τούς Ἱερεῖς, γιά τούς ἄρχοντας τῆς Ἐκκλησίας. Λένε οἱ Πατέρες μας ὅτι ὁ Θεός, τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, “οὐ πάντας χειροτονεῖ, ἀλλά διά πάντων ἐνεργεῖ τά Μυστήρια”. “Ὅταν δηλαδή στήν προσωπική ζωή του ἕνας Ἱερεὺς δέν εἶναι τόσο βιαστής εἰς τό ἔργον τοῦ Θεοῦ, τόσο εὐλαβής ὅσον θά τόν ἤθελε ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, τότε ὁ Θεός ἐνεργεῖ.

Ο λαός ἔτσι τόν θέλει τόν Ἱερέα αὐτόν. Ἐτσι τόν θέλει καί ὁ Θεός! “Ὅ,τι θέλει ὁ λαός, τό θέλει καί ὁ Θεός. Σέ αὐτούς πού θέλουν καλοῦς ἄρχοντας, στέλνει ὁ Θεός καλοῦς ἄρχοντας. Σέ αὐτούς πού θέλουν Ἁγίους, στέλνει ὁ Θεός Ἁγίους. “Ὅ,τι θέλει ὁ λαός, τούς στέλνει ὁ Θεός.

Τώρα, πού ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων δείχνει σάν νά μὴν πηγαίνουν καλά τά πράγματα στόν τόπο μας, θά πρέπει νά μετανοήσῃ ὁ λαός, γιά νά ἀλλάξῃ ὁ Θεός τούς ἄρχοντας. Διότι ὁ,τι θέλει ὁ λαός, τό κάνει ὁ Θεός. Ἄφοῦ ὁ λαός δέν σκέπτεται, λέει ὁ Θεός: “Θέλετε ἔτσι; Θά σᾶς δώσω ἔτσι”. Δέν εἶναι ὁ Θεός ὁ ἄρχοντας, ὁ ἐτάζων τὰς καρδίας; Ἐτσι λέει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος.

Οπως εἴμαστε λοιπόν ἐμεῖς, ὅπως θέλουμε ἐμεῖς, θά μᾶς δώσῃ ὁ Θεός. “Ὅταν θέλουμε καλά, ὁ Θεός θά μᾶς δώσῃ καλά. Ὁ Θεός δίνει στόν ἄνθρωπο ὁ,τι θέλει ὁ ἄνθρωπος. Ἄν θέλει καλό, τοῦ δίνει καλό. Ἄν θέλει κακό, δέν τοῦ τό δίνει τόν ἀφήνει νά τό πάρῃ μόνος του. Γιατί ὁ Θεός δέν δίνει κακό.

Γέρων Εὐμένιος Σαριδάκης

**Ἄπο
τῆ
σοφίᾳ
τῶν
Γέρωντων**

✘ Θά πρέπει νά γίνωμε συμ-
πούρι στόν Θεό καί νά Τοῦ
φωνάζουμε συνέχεια: “Θέλω νά
Σέ δῶ! Θέλω νά Σέ δῆ ἡ ψυχὴ
μου πρώτα, ἀλλὰ καί προσωπικά
θέλω νά Σέ δῶ! Ἐσὺ τό εἶπες,
θά Τοῦ ποῦμε· καί πρέπει νά τό
κάνης. Ἐγὼ Σέ ἀγαπῶ· κάνε ὁ,τι
θέλεις, γιατί ἐγὼ Σέ ἀγαπῶ· δέν
γίνεται διαφορετικά. Διότι μοῦ
εἶπες: “ὁ ἀγαπῶν με ἀγαπηθή-

σεται ὑπὸ τοῦ Πατρός μου καί ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτόν καί ἐμφανίσω αὐτῷ ἑμαυτόν”. Λοιπὸν εἶπες ὅτι τώρα θά μοῦ ἐμφανισθῆς. Γιά κάνε τώρα τίποτα! Μὴν πολυχασομερᾶς, γιατί ἐγὼ κοντεύω νά τελειώσω τὴν ζωὴ μου καί θέλω νά τελειώσῃ αὐτό τό θέμα”. Βέβαια ἐμεῖς εἴμαστε ἀνάξιοι γιά τέτοια, ἀλλὰ θά βρεφοποιηθοῦμε. Εἶπε ὁ Κύριος νά γίνουμε σάν τά παιδάκια. Τά παιδάκια τί κάνουν; Πᾶνε καί παίζουν μέ τόν πατέρα τους καί τόν πιάνουν καί ἀπὸ τό μανίκι. Λοιπὸν μέσα σ’ αὐτόν τόν δρόμο τῆς ἀγαθότητος νά μποῦμε.

✘ “Ὅταν τολμήσης νά πῆς σέ ἕναν ἄνθρωπο “σέ ἀγαπῶ”, ἡ ψυχὴ σου ἐνώνεται μέ αὐτόν, καί αὐτὸς ἀρχίζει νά σέ ἀγαπᾶ καί σένα. “Ὅταν, λοιπὸν, τολμήσης νά ἀπευθυνθῆς στόν Θεό, λέγοντας, ὄχι μέ λόγια ἀλλὰ μέ λαχταριστὴ καρδιά, μέ φιλικόλογα καί γλυκόλογα ὅτι “Σέ ἀγαπῶ, Θεέ μου, καί ζητῶ μόνον τὴν ἀγάπη Σου καί τίποτε ἄλλο· καί δέν Σέ ἀγαπῶ γιατί θά μοῦ δώσης τὸν Παράδεισο, ἀλλὰ γιατί ἔτσι θέλω ἐγὼ νά Σέ ἀγαπῶ”, δέν νομίζω ὅτι ὁ Θεός θά μείνῃ ἀδιάφορος γιά τὴν σωτηρία σου.

Γέρων Δαμασκηνός Κατρακούλης

✘ Ἐκεῖνο πού προέχει σήμερα εἶναι νά πιστέψουμε ὁλό-
ψυχα στόν Θεό καί ὅτι τίποτε δέν γίνεται χωρὶς Αὐτόν.
“Ὅλα περιλαμβάνονται στὴν Θεία Του Πρόνοια.

✘ Γιά νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τά κακά, ὁ Θεός μᾶς ἀφαιρεῖ
τά ὑλικά ἀγαθὰ, τά ὅποια μᾶς βλάπτουν. Ἄν ὅμως
ἔχουμε καλὴ διάθεσι νά υπηρετήσουμε τούς ἄλλους μέ
ἀγάπη καί ζοῦμε ὡς οἰκονόμοι Θεοῦ, τότε μᾶς τά διατηρεῖ
καί γινόμαστε ἄγγελοι Θεοῦ καί προκαλοῦμε τούς ἄλλους
νά μᾶς μιμηθοῦν.

Γέρων Σίμων Ἀρβανίτης

✘ Δέν θέλει ὁ Θεός νά χαθῆ κανεῖς ἄνθρωπος. Καί νά
μὴν θέλει ὁ ἄνθρωπος, ὁ Θεός τοῦ δίνει εὐκαιρίες νά
σωθῆ. Δηλαδή βοηθᾷ ὁ Θεός τὸν ἄνθρωπο νά σωθῆ μέχρι
τῆς τελευταίας του ἀναπνοῆς.

Γέρων Εὐμένιος Σαριδάκης

Ο χαριτωμένος Ιωάννης γεννήθηκε σ' ένα χωριό της Ρωσίας, από εύσεβεις Όρθοδόξους γονείς. Από μικρός προσπαθούσε να βελτιώνει τον βίο του και να απέχη από τις κακές συνναστροφές, φροντίζοντας να φυλάττη όλες τις εντολές του Δημιουργού.

Όταν ένηλικιώθηκε, κατατάχθηκε στον στρατό και έμεινε σ' αυτόν μέχρι πού έξερράγη ο Ρωσοτουρκικός πόλεμος, όταν τσάρος της Ρωσίας ήταν ο Μέγας Πέτρος (1672 -1725). Σέ κάποια έκστρατεία αιχμαλωτίστηκε μαζί μέ συστρατιώτες του από τούς Τούρκους, οι όποιοι τον πούλησαν σ' έναν Όθωμανό ίππαρχο. Αύτός τον μετέφερε στην πατρίδα του, τό Προκόπι, μιά κωμόπολη της Μικράς Άσίας.

Πολλοί από τούς συναιχμαλώτους του εξώμοσαν μετά από τά βάσανα πού υπέστησαν, όμως ο άτρόμητος Ιωάννης παρέμενε προσηλωμένος στον Σωτήρα. Καί αντίστεκόταν στίς πιέσεις του κυρίου του λέγοντας: "Έχω τε-

γύρισε στο τραπέζι και άνήγγειλε ότι τό φαγητό παρελήφθη από τον άφέντη του, προκαλώντας την όργή των καλεσμένων, οι όποιοι τον κατηγορήσαν ότι ψεύδεται.

Όταν όμως γύρισε ο κύριός του φέρνοντας μαζί του τό άδειο πιάτο, όλοι πεισθηκαν. Τούς διηγήθηκε πώς, γυρίζοντας μία ημέρα άπ' τό μεγάλο τέμενος της Μέκκας, βρήκε πάνω στο τραπέζι ένα πιάτο μέ άχνιστό πιλάφι. Περιεργαζόμενος τό πιάτο, είδε πάνω σ' αυτό, την έπιγραφή μέ τό όνομά του και άναρωτήθηκε ποιός να τό είχε στείλει. Έφαγε τό φαγητό και κράτησε τό πιάτο.

Η διήγησις του ίππαρχου εξέπληξε τούς πάντες και άναγκάστηκαν να του όμολογήσουν τί είχε συμβεί. Από τότε έπαψαν να κοροϊδεύουν τον "Άγιο και άρχισαν να τον τιμούν. Του πρόσφεραν ιδιαίτερο δωμάτιο στο σπίτι τους και τον άφησαν ελεύθερο. Ο "Άγιος όμως προτίμησε να παραμείνη στον στάβλο, όπου αγωνιζόταν περισσότερο και δό-

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

λείαν πεποιθήσιν εις τον Κύριόν μου Ίησοῦν Χριστόν και ουδέν θέλει μέ χωρίσει από της αγάπης Αυτού". Και ύποσχέθηκε να υπακούη στίς προσταγές του άφέντη του άν τον άφηνε ελεύθερο να έκτελή τά θρησκευτικά του καθήκοντα. Τά γεμάτα χριστιανική πίστη λόγια του έκαμψαν τον σκληρό ίππαρχο, ο όποιος έπαψε πιά να τον πιέζει να άλλαξοπιστήση. Τόν ύποχρέωσε μόνο να κατοικήση σε μία γωνία του στάβλου του και να περιποιήται τά άλογά του. Ο "Άγιος δέχθηκε μέ μεγάλη ευχαρίστηση. Τά βάσανά του έξακολουθούσαν να είναι μεγάλα: πείνα, δίψα, ύβρεις και χλευασμοί από τούς άλλους δούλους, τούς όποιους δεχόταν να υπηρετή. Όμως ο "Άγιος έβρισκε παρηγορία στίς όλονύκτιες γονυκλισίες και προσευχές. Κάθε Σάββατο δέ, κατέφευγε κρυφά στον παρακείμενο ναό του Άγίου Γεωργίου και μεταλάμβανε. Στο μεταξύ, ο άφέντης του πλούτισε και διακρίθηκε ανάμεσα στους συμπολίτες του. "Αν και άλλόθρησκος, άναγνώρισε ότι ο πλούτος και ή εύτυχία του όφειλονταν στον Θεό, χάρι στίς εύχές του δούλου του Ιωάννη.

Κάποια μέρα ο ίππαρχος αποφάσισε να επισκεφθή την Μέκκα, σύμφωνα μέ τό θρησκευτικό του καθήκον. Λίγες εβδομάδες μετά την αναχώρησί του ή γυναίκα του κάλεσε στο σπίτι συγγενείς και φίλους να τούς κάνη τό τραπέζι. Ο "Άγιος Ιωάννης, ως δούλος, τους υπηρέτησε μέ μεγάλη προθυμία. Σέ κάποια στιγμή πρόσφερε στην κυρία του πιλάφι, ένα φαγητό πού άρεσε στο σύζυγό της. Κι εκείνη άπευθυνόμενη στους συνδαιτημόνες της είπε: "Πόσο θα εύχαριστούν ο σύζυγός μου, άν βρισκόταν κι εκείνος εδώ και έτρωγε τό αγαπημένο του φαγητό..."

Τότε ο "Άγιος ζήτησε από την κυρία του ένα πιάτο πιλάφι για να τό στείλη στην Μέκκα. Εκείνη γέλασε και πίστεψε ότι ο "Άγιος πεινούσε και ήθελε άπλώς να φάη τό πιλάφι. Όστόσο διέταξε να του δώσουν ένα πιάτο φαγητό. Ο "Άγιος δέν μίλησε καθόλου. Βγήκε από την τραπεζαρία και κλείστηκε στον στάβλο. Εκεί προσευχήθηκε στον πανάγαθο Θεό, να στείλη τό φαγητό στον κύριό του. Λίγο άργότερα,

ξαζε τον Θεό. Λίγα χρόνια άργότερα, ο "Άγιος άρρώστησε και κατάλαβε πώς πλησίαζε τό τέλος του. Παρακάλεσε λοιπόν ένα Ίερέα να τον μεταλάβη. Ο Ίερέας φοβήθηκε να πάη στο σπίτι του ίππαρχου τά Θεία Μυστήρια και σκέφθηκε να τά βάλη μέσα σε ένα μήλο και να τό προσφέρει στον "Άγιο. Ο "Άγιος Ιωάννης μετέλαβε, και δοξάζοντας τον Θεό παρέδωσε τό πνεύμα του. Έτσι, από την πρόσκαιρη αιχμαλωσία μετέστη στην ούράνια ελευθερία στίς 27 Μαΐου του 1730.

Ο ΡΩΣΣΟΣ

Μόλις έμαθε ο ίππαρχος ότι ο δούλος του πέθανε, κάλεσε τούς πρόκριτους Χριστιανούς και τούς Ίερείς για να παρα-

λάβουν τό σώμα του και να το θάψουν κατά την χριστιανική συνήθεια.

Τρισήμισυ χρόνια άργότερα, κάποιος γέρος Ίερέας είδε στο όνειρό του τον "Άγιο, να τον παροτρύνη να κάνη την ανακομιδή του ιεροῦ του Λειψάνου. Μαζί μέ άλλους Χριστιανούς άνοιξαν τον τάφο και τότε βρέθηκαν μπροστά σε ένα θαύμα. Βρήκαν τό σώμα του άκέραιο και άφθαρτο. Μέ όλες τις τιμές τό μετέφεραν στον Ναό του Άγίου Γεωργίου, πού ήταν σκαμμένος στους βράχους και τό τοποθέτησαν κάτω από την Άγία Τράπεζα.

Η φήμη της αγιότητός του διαδόθηκε τότε στα περίξ, και άρχισαν να καταφθάνουν στο Προκόπιο Χριστιανοί για να προσκυνήσουν τό ιερό του Λείψανο, ώστε να θεραπευθούν οι ψυχικές και σωματικές τους ασθένειες.

Από τότε άμέτρητα θαύματα τέλεσε και τελεί τό άγιο Λείψανο του Όσιου. Έμεις θα αναφέρουμε μερικά μόνο:

ΤΟ ΣΚΗΝΩΜΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΑΘΙΚΤΟ

Το 1832 τουρκικά στρατεύματα υπό τον Όσμάν πασά, πηγαίνοντας για την Αίγυπτο να καταστειλουν κάποια εξέγερση, θέλησαν να διανυκτερεύσουν στο Προκόπιο. Οι γενίτσαροι πού έμεναν εκεί, άπεφάσισαν να μήν του έπιτρέψουν να μπη στην πόλι. Μάταια οι Χριστιανοί προσπάθησαν να τούς αλλάξουν γνώμη, προβλέποντας τον κίνδυνο. Όπως ήταν αναμενόμενο, ο Όσμάν αποφάσισε να κάνη έφοδο

στό Προκόπιο και οι στρατιώτες του επεδόθησαν σέ σφαγές και άρπαγές. Μπήκαν στον ιερό Ναό του Άγιου Γεωργίου, και άνοιξαν την λάρνακα του ιερού Λειψάνου, πιστεύοντας ότι περιέχει χρυσάφι. Όταν οι ελπίδες τους διεψεύσθηκαν, έβαλαν φωτιά στον Ναό. Ωστόσο τό ιερό σώμα, όχι μόνο έμεινε άθικτο, αλλά ο "Άγιος έμφανίσθηκε ζών στους εισβολείς και τούς κατεδίωξε.

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΩΖΕΙ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ

Τό 1862, ένα Σάββατο πρωί και ενώ έτελείτο ακόμη ή Θεία Λειτουργία, μιά γυναίκα διηγήθηκε ότι είχε δει τό προηγούμενο βράδυ στον ύπνο της τόν "Άγιο Ιωάννη νά τρέχει κρατώντας στα χέρια του την στέγη της Έλληνικής Σχολής, ή όποία έπρόκειτο νά καταρρεύσει. Ένώ τά έλεγε αυτά, άκούστηκε ένας δυνατός κρότος και οι εκκλησιαζόμενοι βγήκαν τρέχοντας από τόν Ναό. Είδαν τότε ότι ή στέγη της Έλληνικής Σχολής είχε πέσει. Μέ κλάματα προσπάθησαν νά απομακρύνουν τά συντρίμια και έβγαλαν ζωντανούς είκοσι μαθητάς. Όπως διηγήθηκαν οι ίδιοι, άκουσαν πρώτα ένα δυνατό τριγμό και τότε κάποιο άόρατο χέρι τούς ώδήγησε νά κρυφτούν κάτω από τά θρανία τους. Αύτά συγκράτησαν τά δοκάρια της στέγης και έτσι οι μαθηταί σώθηκαν.

ΤΟ ΛΕΙΨΑΝΟ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΟΝ ΝΑΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τό 1845 κτίστηκε στό Προκόπιο καινούργιος, μέγάλος ναός, στό όνομα του Άγιου Βασιλείου του Μεγάλου. Οι Χριστιανοί της κωμοπόλεως θέλησαν τότε νά μεταφέρουν τό ιερό Λείψανο του Άγιού από τόν παλιό ναό του Άγιου Γεωργίου στον νέο. Φαίνεται όμως πώς αυτό δέν άρρεσε στον Άγιο Ιωάννη, και τό βράδυ ή λάρνακα μετεκόμισε στον παλιό ναό. Οι Χριστιανοί, μή αντιλαμβανόμενοι ότι πρόκειται για θαύμα, μετέφεραν και πάλι την λάρνακα στον ναό του Άγιου Βασιλείου. Και πάλι την επομένη ή λάρνακα βρέθηκε στον παλιό ναό. Τότε οι Χριστιανοί αναγνώρισαν τό θαύμα και μετά από πολλές δεήσεις και παρακλήσεις, πήραν την συγκατάθεση του Άγιού και μετέφεραν όριστικά την λάρνακα στον ναό του Άγιου Βασιλείου μέ πολλές τιμές.

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Τό 1874, ένα 12χρονο κορίτσι πού καταγόταν από τή γενιά του ιππάρχου, του άφέντη του Άγιου, χάθηκε. Οι γονείς του, άφου έψαξαν μάταια νά τό βρούν, κατέφυγαν στον Άγιο, παρακαλώντας τον νά τούς άποκαλύψει, πού βρίσκεται. Ο "Άγιος έμφανίσθηκε τότε στό όνειρο της μητέρας, και της ύπέδειξε μιά φτωχή συμπατριώτισσά της. Είπε ότι ή γυναίκα αύτή είχε καλέσει στό σπίτι της τό κορίτσι και, άφου του έκλεψε τά κοσμήματά του, τό έπνιξε και έκρυψε τό πτώμα του στην καπνοδόχο του σπιτιού της.

Πράγματι οι γονείς βρήκαν τό πτώμα της κόρης τους εκεί πού τούς ύπέδειξε ο "Άγιος, ή δέ δολοφόνος συνελήφθη και τιμωρήθηκε παραδειγματικά.

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ ΣΩΖΕΤΑΙ

Ένας Μοναχός από τό "Άγιον Όρος είχε πάει νά προσκυνήση τό "Άγιο Λείψανο του Όσιού και στην επιστροφή σώθηκε από έπιδρομή ληστών χάρη στην επέμβαση του Άγιού, ό όποιος έμφανίσθηκε μπροστά του και τόν προειδοποίησε για τόν κίνδυνο.

Τό ίδιο θαυματουργικά έπεισε τούς κατοίκους του Προκόπιου νά παραχωρήσουν τό χέρι του ιερού σκηνώματός του στό Ρωσικό Μοναστήρι του Μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος.

Μετά την Μικροασιατική καταστροφή, τό άγιο Σκήνωμά του μεταφέρθηκε από τούς πρόσφυγες από τό Προκόπιο της Καππαδοκίας στό Νέο Προκόπιο της Εύβοίας, όπου φυλάσσεται ως άνεκτίμητος θησαυρός, έπιτελώντας πλείστα θαύματα.

ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Κάποιος Άδελφός νικήθηκε από λογισμούς πορνείας και έρώτησε τούς άγίους Πατέρες: "Τί νά κάνω, διότι δέν ήσυχάζει ή καρδιά μου, έφ' όσον έκανα συγκατάβαση στον πόλεμο του έχθρου και αισθάνομαι σάν νά έκανα την άμαρτία". Οι Πατέρες του είπαν: "Δέν είναι αυτό τέλεια άμαρτία, διότι ό μέν έχθρός σε έπέπραξε, ό δέ Θεός σε έσκέπασε"

Ο Άδελφός όμως δέν έπέθετο, νικημένος από την λύπη και του διηγήθηκαν οι Πατέρες τό εξής περιστατικό. Δύο Άδελφοί κοινοβιάτες πήγαιναν σε ένα χωριό για κάποιο διακόνημα και ό ένας πολεμήθηκε από τόν δαίμονα πέντε φορές για νά άμαρτήσει. Αύτός όμως σηκωνόταν και έκανε προσευχή και έτσι δέν κατακυριεύθηκε από τούς λογισμούς, αλλά σφοδρώς ένοχλήθηκε.

Όταν γύρισε στην Μονή του, τό πρόσωπο του Άδελφού εκείνου ήταν ταραγμένο. Ο Ήγουμενος έρώτησε ποιά ήταν τό αίτιο της ταραχής και ό Άδελφός έβαλε μετάνοια λέγοντας: "Προσευχήσου για μένα, Πατέρα μου, διότι έπεσα σε πορνεία", και του διηγήθηκε πώς πολεμήθηκε από τούς λογισμούς. Ο άγιος Γέροντας όμως ήταν διορατικός και έβλεπε στό κεφάλι του Άδελφού πέντε στεφάνια, γι' αυτό του είπε: "Έχε θάρρος, παιδί μου, διότι δέν νικήθηκες, αλλά μάλλον ένίκησες, έφ' όσον δέν έκανες την άμαρτία". "Και έσύ λοιπόν, Άδελφέ", είπαν οι Πατέρες, "έχε θάρρος και μή λυπηθής, διότι δέν διέπραξες την άμαρτία".

Μέγάλος άγώνας είναι όταν ό άνθρωπος, δοθείσης εύκαιρίας, έγκρατευθή και μέγαλο μισθό λαμβάνει γι' αυτό, διότι δέν ύπάρχει άλλος πόλεμος πιό ισχυρός και όξυς από αυτόν και ή νίκη έναντίον του είναι πολύ δύσκολη και κοπιαστική. Τι νομίζεις για τόν μακάριο Ιωσήφ; Άκόπως κατώρθωσε νά νικήση; Όχι, αλλά μέ πολύ κόπο και άγώνα και τό άθλημά του γινόταν σάν σε θέατρο, διότι ό Θεός και οι δήμοι των άγιων Άγγέλων έβλεπαν από ύψηλά τόν πάγκαλο νά άγωνίζεται.

Τόν πολεμούσε ό Διάβολος μέ όλη του την πονηρή φάλαγγα και άνέφλεγαν την έπιθυμία του άνδρός και εξαγρίωναν περισσότερο την γυναίκα. Όταν, λοιπόν, ένίκησε ό αγωνιστής, όλες οι στρατιές των Άγγέλων μέ μεγάλη φωνή έδόξασαν τόν Θεό λέγοντας: "ένίκησε ξένην νίκην ό άθλητής".

Είναι καλό λοιπόν, Άδελφέ, νά μήν άμαρτάνη κανείς μέ την διάνοια. Εάν όμως περάζεσαι υπό του Διαβόλου, άγωνίσου νά μή νικήθης, δηλαδή νά μήν ενεργήσης την άμαρτία.

Ἀθωνικά

Ὁ Ἅγιος Ὁσιομάρτυς Ἰγνάτιος

Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος, ἀπό παιδί ἀγαποῦσε τὴν ἡσυχία καὶ τὴ μοναδική ζωὴ τοῦ Μοναχισμοῦ. Ἔμαθε γράμματα καί, ὅταν μεγάλωσε, οἱ Τούρκοι διέλυσαν τὴν οἰκογένειά του, ἐνῶ ἐκεῖνος διέφυγε στοὺς Βουκουρέστι τῆς Ρουμανίας. Ἐκεῖ, βλέποντας ὅτι κινδυνεύει νὰ περιπέσει στὶς ἐντόπιες παρανομίες καὶ ἀσωτείες, σκέφτηκε νὰ πάη στοὺς Ἅγιον Ὄρους. Μετὰ τινὰς περιπλανήσεις ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὑπετάχθη στὸν ὀσιώτατον πνευματικὸ Νικηφόρο, στὴν Ἰβηρητικὴ Σκήτη τοῦ Τιμίου Προδρόμου.

Ἀγωνιζόταν στὴν ὑπακοή, τὴν ταπείνωση, τὴ νηστεία, τὴν ἐγκράτεια, τὴν προσευχή καὶ τὴν ἀγρυπνία. Μετροῦσε τίς γονυκλισίες καὶ τίς μικρὲς μετάνοιες (ὑποκλίσεις μὲ σταυρούς) μὲ τίς ὥρες καὶ μελετοῦσε συνεχῶς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (προσευχόταν μὲ τὴν σύντομη καὶ περιεκτικὴ εὐχή "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με").

Μελετοῦσε πάντοτε τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιο καὶ ἔλεγε πολλές φορές τὴν ἡμέρα τοὺς χαιρετισμούς τῆς Παναγίας, πρὸς τὴν ὁποία εἶχε πολλὴν εὐλάβεια καὶ τὴν παρεκάλει συνεχῶς μετὰ δακρύων νὰ τὸν ἀξιώσει μαρτυρικοῦ τέλους.

Ἀλλὰ δὲν φαίνονταν καλοὶ αὐτοὶ οἱ ἀγῶνες στὸν ἐχθρὸ τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς Διάβολο. Γι' αὐτὸ προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἐμποδίσει ἀπὸ τὴν ἀλματώδη πνευματικὴ πρόοδο, μὲ λογισμούς κοσμικῆς προσπάθειας, μὲ φιλαυτία, μὲ φιλοδοξία καὶ ἀνυποταξία, μὲ φιληδονία. Ἀγωνιζόταν ὁ μακάριος καὶ ἐβοηθεῖτο ἀπὸ τὸν Γέροντά του, παρηγορούμενος καὶ στηριζόμενος μὲ θεοφιλεῖς λόγους καὶ παραδείγματα ἁγίων ἀνδρῶν. Μετὰ, πῆγε στὴν Ἐκκλησία καὶ πῆρε στὰ χέρια τοῦ τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, τὴν ὁποία κατασπαζόμενος παρακαλοῦσε μετὰ δακρύων νὰ τὸν βοηθήσει καὶ νὰ τὸν ἐλευθερώσει ἀπὸ αὐτὸν τὸν πόλεμο καὶ τὴν

ἐπιβουλὴ τοῦ Διαβόλου. Τότε, μὲ τὴν χάρι τῆς Θεομήτορος, τοῦ ἦρθε μία ἄρρητη καὶ ἀπερίγραπτη εὐωδία, ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν, καὶ ἀπὸ τότε ἔπαυσε ὁ θανατηφόρος πόλεμος τῆς ψυχῆς.

Ὅλους τοὺς κόπους καὶ τὰ κατορθώματα τῆς ἀρετῆς, τὰ θεωροῦσε διὰ τίποτε ὁ μακάριος. Ἐναν σκοπὸ μόνον εἶχε πάντα καὶ αὐτὸ σκεφτόταν: τὸ μαρτύριο, γιὰ τὸ ὁποῖο συνεχῶς παρακαλοῦσε τὸν Γέροντά του νὰ τοῦ δώσει ἄδεια καὶ εὐχή. Μὲ τὰ πολλὰ καὶ τὴ φώπιση τοῦ Θεοῦ, πῆρε τὴν ποθητὴ εὐλογία, προσκύνῃ τὴν θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Πορταΐτισσας, ἀσπάσθηκε τοὺς Ἀδελφούς, ἔλαβε τὴν βοήθεια τῆς Θεομήτορος καὶ ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη.

Ἐκεῖ κάποιος φιλόχριστος τὸν συμβούλευσε νὰ προσευχηθῆ πρώτα στὴν θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας, ποῦ εἶχε ἕνας γνωστὸς τοῦ Χριστιανός. Ὁ Ἅγιος προσευχήθηκε ὅλη τὴ νύχτα καὶ ἰκέτευε μὲ θερμὰ δάκρυα τὴν Θεοτόκο νὰ εὐκολύνῃ τὴν ὁδὸ τοῦ μαρτυρίου του. Κατὰ τὸ μεσονύκτιο, ἀκούστηκε κρότος καὶ ξαφνικὰ ἕνα λαμπρὸ στεφάνι βγήκε ἀπὸ τὴ σεβάσμα ἐκείνη εἰκόνα καὶ περικύκλωσε τὸν Ἰγνάτιο. Αὐτὸ ἔγινε τρεῖς φορές.

Μὲ πολὺ θάρρος καὶ δύναμη πῆγε τότε στοὺς παλάτι τοῦ Τούρκου δικαστῆ, ὁμολόγησε τὴν πίστη του καὶ μετὰ συστάσεις καὶ βασανισμούς κατεδικάσθη στὸν δι' ἀπαγχονισμοῦ μαρτυρικό θάνατο. Πῆγε στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου μὲ πολὺ μεγάλη προθυμία, διὰ νὰ φτάσει πρὸς τὸν γλυκύτατον τοῦ Χριστοῦ τὸν Θεό, χάριν τοῦ ὁποίου θυσίασε ἐκουσίως κόσμον, τρυφές, ἡδονές, νεότητα, καὶ αὐτὴ τὴ ζωὴ του. Σὺν λευκοανθισμένο περιστέρι, πέταξε τὴν 1η Μαΐου 1814 στὴν Αἰώνια Βασιλεία στεφανωμένος μὲ τὴν παρθενία, τοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνες καὶ τὸ μαρτύριο.

Μάξιμος Μοναχὸς Ἀγιορείτης

Ἀθωνικὴ

πώλησις

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχὸς Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Ἀριανίτου 13 114 72 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17,6-€

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ

Ταχ. Γραφεῖο
ΑΘΗΝΑ 14

Ἀριθμὸς Ἀδείας
4 9 3 9

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ